

Møde derom. Naar det i Lovforslaget siges, at Landpostbudene skulle have Uniform, vil jeg først nævne, at de ganske vist for Øjeblikket have Frakke og Kasket, men man ser ikke af vedkommende § 21, at Landpostbudene skulle have fuld Uniform, og dog vilde det være berettiget, om de fik det, ligesom man burde imødekomme et længe næret Ønske hos dem om at faa en Kappe, der baade var tjenlig i fugtigt Vejr og i Kulde. For Landpostbudene gælder det selvfølgelig ogsaa, ganske særlig naar de bo i Nærheden af større Byer, at de burde have Huslejegdørelse, thi Huslejen er jo dyr nær ved de større Byer. Jeg har tiladt mig at fremdrage disse Punkter for Landpostbudenes Vedkommende, fordi jeg ikke skønner rettere, end at man ved at se paa den ret begunstigede Postetat maa komme i Tanker om, at Landpostbudene ere stiftmoderligt behandlede og maa siges at være Postetatens Proletariat.

Ravn: Naar den højtærede Finansminister ved Forelæggelsen af alle de forskellige Lønningsforslag, som han forleden Dag forelagde paa eet Bræt, udtalte, at her havde man sat sig den Opgave saa vidt muligt at bringe Ensartethed i Lønningsforholdene for derved at naa en Fasthed, der kunde være af længere Varighed, saa er jeg enig med ham i, at det vilde være ønskeligt, om vi kunde faa en Ensartethed indført, der virkelig kunde være af blivende Natur, i det mindste indtil selve Forholdene i vort Folks Levevis forandre sig. Men naar man ser paa de Forslag, der nu ere til Behandling for de tre store Etater, maa man egentlig sige, at denne Tanke at faa Ensartethed indført, er mislykkedes. Der er i Virkeligheden ikke opnaaet det, man kunde have ønsket: at faa virkelig ensartede Lønninger for de forskellige Etater. Der er fire forskellige Maader at give Lønningstillæg paa. Den første er den, at man hæver Begyndelseslønningerne, den anden, at man giver større Alderstillæg, den tredje, at man indskrænker Tiden for Alderstillæggenes Erhvervelse noget, og endelig den fjerde, at man lader enkelte oprykke i andre Klasser. Ved de højeste Lønningsklasser kan det ikke nægtes, at der er Folk, som faa Lønningsforhøjelse paa to, tre, ja endogsaa fire Maader, og dersom man vil søge de sidste frem, vil man se, at det netop er dem med de højeste Lønninger. Jeg kan forstaa, at man gerne vil have Ensartethed indført

i alle tre Etater, men som bekendt staa de højere Lønninger i Jernbanetatens langt over de andre to Etater. Det kan jo være, at det var nødvendigt at gaa dertil, den Gang Loven i Begyndelsen af Halvfemserne blev vedtaget, men det er ikke nødvendigt nu. Hvis man altsaa for at faa Ensartethed tilvejebragt, vilde gaa den Vej at sige: Nu skal Postmændene og Telegrafmændene op til de samme Lønninger — altsaa de højeste Lønninger — som i Jernbanetatens, var man inde paa en farlig Vej. Jeg mener, at dersom vi skulle have sat en Normaltakst, maa man sætte den saaledes, at den bliver et virkeligt Vederlag for det Arbejde, enhver paa sit Omraade gør, saa at de, der være lige stillede i den Henseende fik ens. Det har naturligvis været en Vanskelighed for Regeringen at faa denne Ensartethed ind, og derfor er man vel ogsaa kommen til denne Forhøjelse paa forskellige Punkter.

Jeg skal ikke fordybe mig i Detailler, men kun som det, der er mest kortfattet af alle Forslagene, tage Telegrafvæsenets Lønningslov og vise, at saaledes er det Tilfældet selv med de højeste Lønninger. Telegrafdirektøren, som før havde en Løn af 4,800 Kr. stigende med 300 Kr. hvert 5te Aar, indtil 6,000 Kr., kommer op paa alle fire Poster. Han begynder med 5,200 Kr., han faar et Alderstillæg af 600 Kr., og han faar det med et Mellemrum af 4 Aar, og endelig kan han stige til 7,000 Kr. Han har altsaa faaet paa dem alle fire. Gaa vi længere ned, ville vi se, at man har benyttet dette at begynde med en højere Begyndelsesløn ved saa at sige alle de første Klasser. Først naar man kommer ned til 5te og 6te Klasse, navnlig 6te, bliver man staaende. Jeg tror, det er en fejl Maade, vi der indrette os paa. Jeg hørte nok forleden Dag fra det ærede Medlem for Langeland (Guldbrandsen), at det var demokratisk, at man gav enkelte høje Lønninger. Jeg skal dertil sige, at jeg tror, det mest demokratiske er at følge den Sang, hvori der staar: at „vi har drevet det vidt, naar faa har for meget og færre for lidt“, altsaa naar vi virkelig give enhver, hvad der er passende til hans Stilling. Derfor mener jeg, at de høje Lønninger bør nøje efterses, og jeg haaber det ærede Udyalg vil gøre det og i sin store Almindelighed lade dem blive ved det bestaaende.

Jeg kan ikke følge det ærede Medlem for Middelfart (Slengerik) og det ærede Medlem for Ribe (Busk), der mente, at ud over 2,500 Kr. maatte ingen Forøgelse